

ἐπανάστασις ἐξεβράγη, ἡ Ἐλισάβετ ἐνόησεν ὅτι δὲν δύναται πλέον νὰ μένῃ εἰς Παρισίους. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ μεταβῇ εἰς Ἰταλίαν καὶ μὲ καρδίαν περιαλγῇ ἀπεχαιρέτησε τὴν πατρίδα καὶ τοὺς φίλους της· ἀλλ' ἦ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ μετάβασίς της ὑπῆρξεν ἀληθὴς θρίαμβος. Ἐν Βολωνίᾳ ἐγένετο ἀμέσως δεκτὴ ὡς μέλος τῆς Ἀκαδημίας, ἐν Ρώμῃ, ἐπιτροπὴ ἀριστοτεχνῶν ἐξῆλθε πρὸς συνάντησίν της καὶ οἶκημα μεγαλοπρεπὲς τῇ προσεφέρθη εἰς τὴν ἑπαυλὴν τῶν Μεδίκων, ἐν Νεαπόλει ἐτιμήθη ὅσον οὐδαμοῦ ὑπὸ τῆς βασιλείας, ἀδελφῆς τῆς Μαρίας Ἀντωνιέττας καὶ τῆς ὥραιας Λέδου Χάμιλτων, ἦν καὶ ἐξωγράφησεν ἐν στολῇ βασιλικῇ, κοιμωμένην παρὰ τὰς ὄχθας τῆς θαλάσσης, ἐν Φλωρεντίᾳ τέλος ἡ εἰκὼν της ἐτέθη εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς πόλεως. Ἐν Πάρμα ὠνομάσθη μέλος τῆς Ἀκαδημίας, ἐν Βιέννῃ εἰσῆχθη ἀμέσως εἰς τὴν αὐλὴν ὑπὸ τοῦ κόμητος Καῦνιτς, ἐν Βερολίνῳ ἔλαχε μοναδικῆς ὑποδοχῆς, ἐν Πετρούπολει ἔζησεν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Αἰκατερίνης Β'. καὶ τοῦ Παύλου Α'. καὶ εἰσῆχθη εἰς τὴν Ἀκαδημίαν αὐτῆς τῆς πόλεως. Καίτοι δὲ μεγίστων τιμῶν ἀξιουμένη, καίτοι παρακληθεῖσα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τῆς αὐτοκρατορίρας νὰ μείνῃ ἐν Πετρούπολει, ἤναγκάσθη ὅμως τῷ 1804 ἕνεκα τῆς υἱείας της ν' ἀπέλθῃ ἐκεῖθεν καὶ μεταβῇ εἰς Βερολίνον, ἔνθα ἡ Πρωσικὴ ἀκαδημία τὴν παραδέχθη μεταξὺ τῶν μελῶν της. Πόθῳ δὲ τῆς πατρίδος κινουμένη ἐπέστρεψε τῷ 1802 εἰς Παρισίους.

Αἱ δυστυχίαι τοῦ Βουρβωνικοῦ οἴκου ἐνέπλησαν θλίψεως τὴν καρδίαν της· ἔμεινε δὲ πιστὴ εἰς τὴν οἰκογένειαν ταύτην καὶ ἔζησεν ἀρκούντως ὥπως ἴδῃ τὴν παλινόρθωσίν της τῷ 1814. Ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Ναπολέοντος διέμεινεν ἐπὶ τρία ἔτη εἰς Λονδίνον, ἔνθα καίτοι ἐχθρευομένη ὑπὸ τοῦ ζωγράφου Χοπνέρου, ὅστις παντοιοτρόπως προσεπάθησε νὰ ἐκμηδενίσῃ αὐτὴν, κατίσχυσεν ὅμως καὶ προσείλκυσε τὸν θαυμασμὸν πάντων. Εἰς Κοπέρτην τῷ 1808 ἐξωγράφησε τὴν Κ. Στάελ, καὶ ἐπανελθοῦσα εἰς Παρισίους, ἠγόρασε πλῆσιον τοῦ Μαρλὺ οἶκόν τινα ἐν ᾧ διέμεινε μέχρι τῆς παλινρθώσεως τῶν Βουρβόνων.

Τῷ 1813 ἀπεβίωσεν ὁ σύζυγος αὐτῆς, πέντε δὲ τὰ ἔτη βραδύτερον καὶ ἡ μονογενὴς θυγάτηρ της, ὀλίγον δὲ μετέπειτα καὶ ὁ ἀδελφός της, ὃν ἠγάπα πολὺ. Αἱ ἀλλεπάλληλοι αὗται δυστυχίαι τὴν προσέβαλον σκληρῶς, καὶ τὴν ἠνάγκασαν νὰ ζητήσῃ παραμυθίαν εἰς τὴν ἐργασίαν, καίτοι γράφει πλέον οὔσα. Ἐν ἡλικίᾳ ὀγδοήκοντα ἐτῶν

ἐξωγράφησε τὴν εἰκόνα τῆς ἀνεψίᾱς της Κ. 'Ριβιέρου, καὶ τὸ ἔργον τοῦτο ὑπάρχει ἐν τῶν ἀριστῶν αὐτῆς. Ἐν ἔτει 1835 ἐδημοσίευσε τὰ Ἀπομνημονεύματά της, ἐν τοῖς ὁποίοις πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀπαριθμεῖ καὶ τὰ διάφορα ἔργα αὐτῆς, αὐτὰ εἰσιν ἐξακόσαι ἐξήκοντα δύο εἰκόνες, δεκαπέντε μεγάλοι πίνακες καὶ διακόσαι χωρογραφίαι. Κατὰ τὴν στιγμὴν δὲ τοῦ θανάτου της, ὅστις, ἐπῆλθε τῇ 30 μαρτίου 1842 εἶχε σχεδὸν τὸ ὀγδοηκοστὸν ἑβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας της. Ὁ πολυχρόνιος δὲ αὐτῆς βίος, ὃν διήλθεν ἐν ἐργασίᾳ, ἐπιτυχίᾳ καὶ θυμηδίᾳ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁ τύπος τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης περιόδου, τῆς φαιδρᾶς μὲν καὶ εὐχαρίστου κατ' ἐπιφάνειαν, ἀλλὰ πλείστας ὑποκρυπτούσης ἀτελείας, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν πλήρους ἐλαττωμάτων, ἥτις προηγήθη τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἐπήγαγεν ὡς φυσικὴν συνέπειαν, τὴν φρικώδη ἐκείνην κοινωνικὴν ἔκρηξιν.

Ε. Σ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΕΙΡΗΝΗ

Ἡ Η ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΟΣ ΓΥΝΗ.

ΑΣΜΑ Δ'.

Ὁ διάπλους.

Τὴν Παρθένον καταλείπων ἡδὴ ἔσπευδεν ὁ Φοῖβος
πρὸς τὸν δολερὸν Σκορπίον, ὑπερκάμψας τὸν Ζυγόν,
τὰ δὲ ἔχνη τῶν ποιμνίων καταδείκνυνεν ἡ στίβος
εἰς τὰ κάτω φερομένων ὑπὸ πλάνων ὁδηγῶν·

τὴν χλωμὴν περιβολὴν των οἱ ἄγροί ἐνδεδυμένοι
ἔμενον βαθὺ σιγῶντες, ἔρημοι καὶ σκυθρωποί,
ἡ δὲ χαίτη τῶν ὀρέων, ὑπ' ὀμίχλης στεφομένη,
διαφαίνετο μακρόθεν σκιερὰ καὶ λευκωπὴ —

ὅτ' εἰς ὄρμον τοῦ Αἰγίου ἀνεφάνη γαληναῖον
ἀπὸ τῆς ὀξείας πρώρας πλοῖον ἀγκυροβολοῦν,
καὶ ἡρέμα πρὸς τὸν ῥόχθον τοῦ τελαγούς προσπαλοῦν
ἔνευεν ἀκαταπαύστως εἰς ἀπόπλουον προσκαλοῦν.

Ἡδ' ἡ φήμη ἱπταμένη ἀπὸ δώματος εἰς δῶμα
σὲ ἀνήγγελ' ἀπιοῦσαν, καὶ συνέβρεον πολλοὶ
ἀσπασμὸν νά σοι προσφέρουν μὲ δακρυσταγὰς τὸ δῶμα,
ὅτι ἦτον ἡ ἀγάπη καὶ ἡ θλίψις των πολλῇ.

Ἐκ τοῦ κόλπου ἀποσπῶσαι αἱ μητέρες τὰ παιδία
« νὰ ἡ προσφιλέης ἡ μήτηρ, ἔλεγον, ἀναχωρεῖ »,·
καὶ ἔπαλλεν αὐτῶν ὁ κόλπος καὶ τὸ πρόσωπον ὠχρεῖα
εἰς τοῦ χωρισμοῦ τὸ ἄλγος τὸ πικρὸν καὶ τὸ βρῦ . . .

Καὶ παρήτεϊς μετὰ κόπου τὴν ἀγκάλῃν τῶν οἰκείων,
ἤθελες νὰ προχωρήσῃς καὶ ἀπέμενες στερεῶς,
οἱ ὥρατοι ὀφθαλμοί σου ἐπλημμύριζον δακρύων,
κ' ἡ φωνή σου εἰς τὰ χεῖλη ἐδονένυτο νεκρά.

Ἦστατόν σε ἔχαιρέτων οἱ πολῖται, καὶ σ' ἐκάλει
πᾶν των βῆμα, κ' ἐδονούντο τῆς ψυχῆς σου αἱ χορδαί,
ἢ ἐρβήγνυντο βιαίως, ὡς ὁπότεν τὰς προσβάλλῃ
τῆς μελαγχολίας πληκτρον ἢ νεκρώσιμοι ὦδαί . . .

Ναὶ πατρίς ! ἡ δύναμίς σου ἀνεξάντλητος καὶ θεία
μᾶς συσφίγγει πανταχόθεν μ' ἀδιάρρηκτον δεσμόν !
τίς θνητὸς ἐγὼ καταλείπων τὰ ἐδάφη σου, ἁγία,
εἰς τὸ στῆθος δὲν ἡσθάνθη ἀργαλέον σπαραγμόν ;

Φεύγομεν — καὶ ἐξοπίσω μᾶς ἐλκύει ὡς μαγνήτης
καὶ ἡ στέγη καὶ ὁ λίθος καὶ ἡ κρήνη καὶ ἡ δρυς,
ἀκρωμέθα — καὶ ψάλλει ἐναρμόνιον ἡ πίτυς,
βλέπομεν — κ' ἡ γῆ σου θάλλει ὡς παράδεισος εὐρύς.

Ὅχι, ὄχι ! δὲν εἰν' ἔξις καὶ ἀπολαβὴ δὲν εἶναι !
εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡ κτίσις πανταχοῦ διαγελᾷ·
τὴν γῆν θμῶς τῶν πατέρων ἀγαπῶμεν, κιᾶν δοῦναι
καὶ δεινὰ τὸν τράχηλόν μας ἂν βερύνωσι πολλὰ.

Μᾶς ἐλκύει τῆς πατρίδος συγγενὲς τὸ φίλον χῶμα,
καὶ τὴν ἔλξιν του καλύπτει αἰσθημάτων μυριάς
γλυκερῶν, ἕως ἐντός του ἐγκατατεθῇ τὸ σῶμα,
κ' ἡ σκιά μας συναντήσῃ τῶν πατέρων τὰς σκιάς . . .

Ἦρθ' ἡ ἀγκυρά· σεισθεῖσα ἡ δλκάς τὰς πτέρυγας τῆς
ἀνεπέτασεν ἀπάσας ὡς λευκὴ περιστέρα,
ἔπλεε καὶ τῶν κυμάτων ὑπερήφανος δυνάστης
μόλις στέργει τὰ καμπύλια νὰ τῆς λείψωσι πλευρά.

Ἡ ἀκτὴ τῆς Ἀγαίας ἠφάνιζτο ταχεῖα,
ἐνῷ ἔπνεεν ὁ Σκίρρων ἐκ τῶν ὀπισθεν λαμπρός,
τοῦ δὲ κόλπου τῆς Κορίνθου ὁ καθρέπτης ἐφρικία
τὰς δειράς τοῦ Κιθαιρώνος ἀπαυγάζων ἀμυδρῶς.

Σὺ ἡτένιζες τὸ βλέμμα, ἐν τῇ πρύμνῃ καθήμενῃ,
πρὸς τὴν γῆν, ἐν ᾗ ἀφῆκας φίλους τόσους νὰ θρηνοῦν,
οὐδ' ἐφάνεσο τὸ ἄσμα τῶν ναυτῶν ἀκρωιμένη,
τῶν ἐρώτων τὰς πικρίας ἢ τὰ θέλγητρ' ἀνυμνοῦν . . . !

Ἦτο δειλὴ καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀργέστου κατ' ὀλίγον
χλασθὲν ἀπεκοιμήθη, τὸ δὲ πλοῖον σκυθρωπὸν
ἐκλινε τὰς πτέρυγας του κ' ἐσπλεύετο ἀνοῖγον
μετὰ στεναγμοῦ καὶ κόπου τὴν ὑγρὰν του ἀτραπόν.

Πνιγρὰ περιεχύθη τοῦ ἡλίου ἡ θερμότης
καὶ ἐμάρμαυρε τοῦ πόντου ἡ μορφὴ ἡ κυανῇ,
χρυσοῦς πέμπουσα σπινθῆρας, ὧν ἡ φλογερὰ στιλπνότης
κατεθάμβωνε τὴν ὄψιν λαμπυρίζουσα δεινὴ.

Ὅτ' ἰδοὺ στοῦ Κιθαιρώνος τὸν βαθύκομον αὐχένα
συνεπήγγυντο νεφέλαι, ὑπουλοί, ἀμενηναί,
δὲν ἐξέπεμπον τὸ πρῶτον μηχανοῦν αὐταὶ κανένα,
ὡς σκιαὶ ἐπεκρεμῶντο ὑπναλέαι, σιγανά.

Ἀναισθητῶς ὁ δρίζων στενωθεὶς ἐπεσκοτίσθη,
καὶ τὸν κύκλον του ὁμίχλη κατεκάλυψε πυκνὴ,
τὸ δὲ ἄστρον τῆς ἡμέρας εἰς τὴν ὕσιν ἐδυθίσθη,
κ' ἦτον ἡ ἐσχάτη λάμψις ἐρυθρὰ καὶ μελανή.

Ζοφερὰ ἡ νύξ προέβη· ἡ ὑγρόψυχρός της χλαῖνα
σταλαγμοῦς ἐδρυσόβολε σειομένη ἀραιῶς,
καὶ ἀστέροα νὰ φωτίσῃ οὐδεὶς ἔδλεπεν οὐδένα
τῶν πολλῶν ἀκρωτηρίων τοὺς σκοπέλους τοὺς σκαιούς,

Ἀστραπαί, μικραὶ τὸ πρῶτον, ἡ κοντίζοντο δασεῖαι
βριθηδὸν καὶ ἐπυρπόλουν τῶν δρέων τὰς σειράς,
ὑπεβόμβουν δὲ ἐκεῖθεν αἱ βρονταί, κωφαί, βραδεῖαι,
προσημαίνουσαι τὴν ὥραν καταγίδος φοβεράς.

κ' ἡ κραυγὴ των μιγνυμένη μὲ τὴν λύσσαν τῶν στοιχείων
συνεπηύζανε τὴν φρίκην, κ' ἐσκοτίζετο ὁ νοῦς,
τὰς δὲ χεῖρας των ἐνάρκου τῆς καταστροφῆς τὸ κρῦον
αἰσθημα, καὶ παραπλάζων ἐσπλεύετο ὁ πούς, —

Ὑφαλος ἠκούσθη κτύπος κ' ἀνεσκήρτησε τὸ σκάφος
ὑπεράνω τῶν κυμάτων τοὺς ἄρμους διαθλασθέν,
ἀνεβόησαν δὲ πάντες ἐμπληκτοί, διότι τάφος
ἐμελλεν αὐτῶν νὰ γείνῃ ὁσονοῦποι βυθισθέν.

Εἰς τὴν φοβεράν ἐκείνην τῆς ἀπελπισίας ζάλην
ὑπεράνθρωπον ἡσθάνθη εἰς τὰ μέλη μου ἄλκην,
καὶ τὸ σῶμά σου ἀρπάσας στὴν εὐώνυμον ἀγκάλῃν,
« ὁδὸς, θεέ μου, σωτηρίαν ἢ καὶ θάνατον γλυκύν »

Ἀνεφώνησα κ' ἐρβήθην εἰς τὴν δίνην τῶν ὑδάτων·
ἄφικτος ἦν, ὦ Εἰρήνη, τῆς ψυχῆς μου ὁ ἄγων,
ὅταν ἔδλεπον τὸ κύμα νὰ κορυσσῇται φρυάττον
ὑπεράνω ἀμφοτέρων, συμφορᾶς ἐπαγωγόν.

Ἦδ' ἐπάγωνε τὸ σῶμα, ἦδη μ' ἔλλειπε τὸ θάρρος,
τῆς ἐλπίδος ἡ ἐσχάτη ἐδονένυτο ἀκτίς,
ὅτε ὀρθωθὲν τὸ κύμα, ὡς τι νεκρωμένον βάρος,
μᾶ ἐξέθρασ' ἀμφοτέρους ἐπὶ χθαμαλῆς ἀκτῆς.

Ἦσο ἄνους . . ἡ ὠχρότης τὸ ὥραϊον πρόσωπόν σου
περιέβαλλεν ὡς σκέπη τοῦ θανάτου κρυερὰ,
ἡ μινῆτα δὲ κρατοῦσα καὶ στερεῶν τὸν ὀφθαλμόν σου
ὄψιν εἶχες καίμωμένης, οὐδ' ἐφάνεσο νεκρά.

Ὡμοιοί τῆς δυστυχίας ! ὡς παράφρων ἐκ τοῦ πόνου
περὶ τὸ ὑγρὸν σου σῶμα ἐπεγύθην· ἡ φωνὴ
τῆς καρδίας σου τὰς ἴνας δὲν ἐκίνει, καὶ ἀγόνου
ἐπληροῦντο θρηνησθῆς αἱ ἀκταί, οἱ οὐρανοί.

Καθὼς δὲ εἰς τὴν ἀγκάλῃν τὴν θερμὴν ὁ Πυγμαλίων
πεοῖσφιγγε τὸν λίθον ἐρομένης τὸν γλυπτὸν,
ἕως οὗ ζωὴ ἐχύθη εἰς τὸ μάρμαρον τὸ κρῦον,
καὶ τοῦ στέρνου τῆς ἡσθάνθη τὸν παλμόν τὸν ποθητόν—

Εἰς τὸ στῆθος μου τὸ γλέγον οὐ-ὡ θλίβων τὸν κορμόν σου
εἰς τὸ στόμα ἐνεφύσαν τὴν διάπυρον πνοὴν
τῶν χελείων μου, κ' ἡνύχονην ν' ἀποθάνω στὸ πλευρόν σου,
ἂν σοῦ ἀρνηθῇ τὴν πρῶν ὁ δημιουργὸς ζωῆν.

Μ οὐ ἐπήκουσας, θεέ μου ! καὶ τὸ ἅγιόν σου πνεῦμα
ὡς φωτὸς χυσοῖν ἀκτίνα καταπέμψας ἐπ' αὐτήν,
τῶν φλεβῶν τὸ ζωηφόρον νὰ κυκλοφορήσῃ βρεῖμα
ἐνεύσας, ἐπαναφέρων θερμασίαν ποθητήν.

Τότε κέλαδος ἠκούσθη ταχυκίνητος ἐγγίζων
ὡς αὐλῶν συγκεχυμένων πολυτάραχος βοή·
ἀνεσκήρτησεν, ἐκάμφθη καὶ τὸ κῦμα διασχίζον
ὥρμησεν ἔμπρὸς τὸ πλοῖον ὡσάν ἀλκυὼν θοή.

Τὸ κατέφθασεν ἡ λαίλαψ κ' ἐπ' αὐτοῦ ἐπιχυθεῖσα
τὸ ἐτίνασσε βιαίως βρυχωμένη ὡς μαινάς,
ἡ δὲ θάλασσα εἰς ὄχθου· ἐπαλλήλους κυρτωθεῖσα
κατεμάστιξε μὲ λύσσαν τὰς πλευράς του τὰς γυνάδας.

Ἐκυπτεν, ἰδεινόμαρχε, ἔστεινε καὶ ἀνωρθοῦτο,
κ' ἦν ὁ βόμβος τῶν κυμάτων ὁ βαρὺς του στεναγμός,
μετ' αὐτῶν δ' ἐνῶ σφαδάζων ὡς μεταρσίον ὑψοῦτο,
ὁ τραχὺς τῶν ἐξαρκτίων συναντήχει συριγμός.

Ἦτορραψ — καὶ λάβρον σέλας ἀπὸ πόλου ἕως πόλον
κατεξέσχισε τὰ νέφη μετὰ συστροφῆς πολλῆς,
κ' ἐξεβράχη σμερδαλέα ἡ βροντὴ ὡς πυροβολῶν
ἀναριθμίων, σμαραγούντων ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς

τῶν πλεόντων· οἱ ἀστέρες, ἔλεγες, πῶς συγκρουσθέντες
κατεσπῶντο εἰς τὸ χάος τοῦ αἰθέρος τὸ εὐρὺ,
καὶ τῶν οὐρανίων ὅτι οἱ πυθμένες ἀνοιχθέντες
λάθης ποταμοὶ νὰ βρῶσιν ἄφρον οἱ πορφυροῖ.

Εἰς τὴν σύγκρουσιν ἐκείνην καὶ τὴν λάμψιν τῶν στοιχείων
τρέμουσα, ἀγωνιῶσα, τοῦ ναυάρχου νὰ κρατῆς
ὥφθης τὴν βιγίωσαν χεῖρα, ὁ δὲ ὀφθαλμός σου δύνων
ἐσθύνεν, ὡς τρεμοσδύνει χλωμοῦ λύχνου ἡ ἀκτίς.

Ἐθλίβεν ἡ δεξιὰ σου πρὸς τὰ κήρινά σου χεῖλη
χυσοῖν θήκη, ἡρτημένην ἀπὸ θερμῆς ἐρατῆς,
καὶ περιπαθῶς τὸ στόμα ἐνῶ ταύτην κατεψίλει,
τὴν ψυχὴν σου ἀφιέρους τῷ θεῷ γονυπετής.

“Οὐ” ἔμπρὸς του, ὦ Εἰρήνη, βράζον ἔσκαζε τὸ κῦμα
καὶ ὑπερπηδῶν τὰς ὄχθας τῆς ὁλάδος φοδερὸν
ὑπερέκκυζεν ἐκείνην, ἔτρεμον δ' οἱ ναῦται θύμα
μήπως γείνουσι τῆς ὀργῆς του ἀφυκτον καὶ θλιβερόν.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Φωτίου Ἐπιστολαί.

(Συνέχεια ἴδε φυλλ. 38).

Α ἱ περὶ τὴν Εἰρήνην πλεκτάναι τῶν αὐλικῶν
ἤρξαντο ἀκριβῶς ἀπὸ τελευτῆς τοῦ Κωνσταντίνου,
ἀλλὰ συνωμοσία ἀνεκαλύφθη τῷ πέμπτῳ ἔτει τῆς
βασιλείας τοῦ συζύγου τῆς, ἐν ἣ προσωπικῶς πε-
ριεπλέκετο καὶ αὐτή. Κατεδικάσθησαν δὲ τότε
ὡς εἴρηται, πολλοὶ τῶν προὔχοντων. Τὴν δὲ κρυ-
ψίνου Εἰρήνην ὁ βασιλεὺς καλέσας, εἶπεν αὐτῇ.

« Οὕτως ὤμοσα· τῷ πατρὶ μου τῷ βασιλεῖ ἐπὶ
τῶν φρικτῶν καὶ ἀχράντων τῆς πίστεως μυστη-
ρίων; » Καὶ ἀπώσας αὐτὴν οὐκέτι ἠθέλησεν ἰδεῖν
αὐτὴν κατὰ πρόσωπον. — Μετὰ παρέλευσιν ἐξ
μηνῶν ὁ Λέων ἀπανθρακούται, ἄγοντος τοῦ
υἱοῦ καὶ διαδόχου αὐτοῦ τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς
ἡλικίας. Αὐθωρεὶ δὲ ἀναβαίνει ἐπὶ τοῦ θρόνου ἡ
Εἰρήνη, ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου παιδὸς, καὶ
ἀντιβασίλης, οὕτω βάλλουσα τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς
τὴν ἐκτέλεσιν τῶν φιλοδόξων ὀνείρων τῆς.

Μὴ τολμῶσα δὲ νὰ διακυβεύσῃ διὰ τολμήμα-
τός τινος αἰφνιδίου τὴν ἐκθασιν τηλικούτου σκο-
ποῦ, ὅθεν καὶ ἡ ἐπιτυχία ἐξήρητο τῆς σχεδια-
ζομένης παρνομίας τῆς, ἀλλὰ θέλουσα βραδέως
τὴν ἀναστήλωσιν νὰ προετοιμάσῃ, ἐπελήφθη τῆς
συνήθους τῶν χρησμῶν ἀγυρτείας, τῶν δημῶδων
χρησιμοδοτημάτων, ἅπερ δραστηρίως πάντοτε τῇ
φαντασίᾳ τοῦ πλήθους ἐπενήργησαν. Εἰς τὰ μα-
κρὰ τεῖχη τῆς Θράκης, ἀνθρωπὸς τις ὀρύττων εὗρε
λάρνακα καὶ γράμματα κεκολλημένα οὕτως ἔ-
χοντα· « Χριστὸς μέλλει γεννᾶσθαι ἐκ Μαρίας
τῆς Παρθένου καὶ πιστεύω εἰς αὐτόν. Ἐπὶ δὲ
Κωνσταντίνου καὶ Εὐδόξου, τῶν βασιλέων, ὧ
Ἡλίου πάρι· ὁφεί με ! Ὁ χρησμὸς οὗτος διεκω-
δωνίσθη ὑπὸ παλινφιδούντων μοναχῶν, ὥστε πο-
λὺς περὶ αὐτοῦ ἐγένετο λόγος.

Παῦλος ὁ Πατριάρχης παραιτεῖται τοῦ θρόνου
καὶ αἰφνης ἀποθνήσκει μακρὰν τῆς πρωτεύουσας,
διαδίδεται δὲ ὅτι εἶχεν ἤδη ἀποπτύει τὴν εἰκο-
νομαχίαν· τὸν διαδέχεται δὲ ὁ Ταράσιος, ὁ υἱὸς
τοῦ ἐπάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὑπάτος αὐτὸς
οὗτος, καὶ πρῶτος μυστικὸς σύμβουλος καὶ φίλος
τῆς Βασιλίσσης· ὁ πρῶτος ἀπὸ λαϊκῆς καταστά-
σεως εἰς τὴν πατριαρχικὴν κορυφὴν ἀνυψωθείς κοι-
νὴ ψήφῳ ἀρχόντων, ἀξιοματικῶν καὶ ἐπισκόπων
ἐπὶ τούτῳ εἰς τὴν Μεγανάρην συγκαλεσθέντων. Ὁ
Ταράσιος ἀντιστέκει εἰς τὸ ψήφισμα, ἐνόσω, λέγει,
τὸ σχίσμα τῆς ἐκκλησίας διαρκεῖ, ἐγὼ δὲν δύνα-
μαι νὰ δεχθῶ τῆς ἱερωσύνης τὸ μέγεθος, καὶ προ-
τείνει συγκάλεσιν συνόδου οἰκουμενικῆς πρὸς ἄρσιν
τοῦ σκανδάλου. Οἱ παρεστῶτες πάντες ἐπευφῆ-
μυσαν καὶ τὸ ἐπὶ τὸν ἔτος 786 συγκλοῦνται εἰς
Κωνσταντινούπολιν πάντες οἱ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν
τῆς Εἰρήνης ἐπίσκοποι τε καὶ ἡγούμενοι καὶ τῇ
17 Αὐγούστου συγκροτεῖται σύνοδος ἐν τῷ ναῷ
τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων προεδρεύοντος τοῦ Τα-
ρασίου

Καὶ ἤδη πρόεβαιναν ἡ συζήτησις, ἀφόδως μὲν
ἀλλ' ἄλυσιτελῶς ἀντιτείνοντων τῶν Εἰκονομάχων